

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ: ΤΑΣΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΜΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΨΑΡΡΑ, ΑΝΤΑ ΨΑΡΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΡΡΑΣ. [ΙΟΣ e-mail](#)

Η ώρα της «γενιάς των 600 ευρώ»

«Κέρδη μαμούθ και μισθοί ψίχουλα»
(«Ελευθεροτυπία», 4/12/2007)

Με τον ίδιο αποπροσανατολιστικό τρόπο που το «επικοινωνιακό» επιτελείο της κυβέρνησης αποσιωπά στις συζητήσεις περί «μεταρρύθμισης» του ασφαλιστικού συστήματος το μείζον (που είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες ανασφάλιστοι εργαζόμενοι, οι άθλιες και άδικες υπηρεσίες των Ταμείων, οι απαράδεκτα χαμηλές συντάξεις, τα δισεκατομμύρια της εισφοροκλοπής και η κρατική υποχρηματοδότηση), με την ίδια συνταγή καταφέρνει να κρύβει και την πραγματική κατάσταση στην «αγορά εργασίας». Παρ' ότι το Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης συναρτάται σήμερα και στο μέλλον απόλυτα με τις εργασιακές σχέσεις και το επίπεδο των μισθών στη χώρα μας (ιδίως των νεότερων γενιών, αυτών δηλαδή που καλούνται να στηρίξουν με τις εισφορές και την παραγωγικότητά τους τη σύνταξη και την περίθαλψη των παλαιότερων εργαζομένων), κανένας από τους κυβερνητικούς φωστήρες δεν μπαίνει στον κόπο να μιλήσει για τα καταστροφικά αποτελέσματα των αλληπάλληλων «απορρυθμίσεων» που έχει υποστεί ο κόσμος της εργασίας.

Πριν από λίγες μέρες ο πρόεδρος του ΑΣΕΠ εξήγησε με αδιάσειστα στοιχεία πώς ξηλώθηκε το σύστημα αμερόληπτης πρόσληψης στο Δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα και το πώς αντικαθίστανται μήνα με το μήνα χιλιάδες θέσεις εργασίας αορίστου χρόνου από νεοπροσλαμβανόμενους με δήθεν εργολαβική σχέση ορισμένου χρόνου που ποιος ξέρει πώς και αν ασφαρίζονται. Η κατάσταση της μισθωτής εργασίας στην Ελλάδα είναι στη χειρότερή της στιγμή από τα τέλη της δεκαετίας του '80. Καθελώθηκαν σε εξαιρετικά χαμηλά οικονομικά επίπεδα οι συλλογικές συμβάσεις, επικρατούν χειρότερες συνθήκες εργασίας και διογκώνονται τα ωράρια, επεκτείνονται η αβεβαιότητα, η αδήλωτη και η ανασφάλιστη εργασία. Δεν τολμούμε καν να συγκρίνουμε την ελληνική πραγματικότητα με ό,τι ισχύει στις χώρες της ευρωζώνης.

Αυτή η εξέλιξη δεν έπεσε προφανώς από τον ουρανό. Χρειάστηκε να συντρέξουν δύο ουσιαστικοί παράγοντες:

1. Η αύξηση του ΑΕΠ και τα κέρδη των επιχειρήσεων στράφηκαν κυρίως προς τους τομείς γη, κατοικία, εμπόριο, χρηματοπιστωτικό σύστημα, διασκέδαση, νέες υπηρεσίες κ.λπ. Η διαδικασία αυτή, από τη μια, ενσωματώθηκε στο νεοφιλελεύθερο παγκοσμιοποιημένο σύστημα (με επενδύσεις και συμπράξεις κεφαλαίων υψηλής απόδοσης εντός και εκτός συνόρων) και, από την άλλη, οδήγησε στην εκρηκτική άνοδο της άδηλης οικονομίας, της φοροδιαφυγής, της εισφοροκλοπής, των μικρομεσαίων επιχειρήσεων πάσης φύσεως και του υπερκαταναλωτισμού -με τα γνωστά αποτελέσματα στην ιδεολογία και την ατομικιστική συμπεριφορά των μεσοστρωμάτων, αλλά και των λαϊκών τάξεων. Η πολιτική του «λιγότερου κράτους» ώθησε την ιδιωτική πρωτοβουλία στη βουλιμική υφαρπαγή της δημόσιας περιουσίας και ολόκληρων τομέων των κοινωνικών ιδίως υπηρεσιών.

2. Η πιο πάνω καλπάζουσα «απελευθέρωση» της οικονομίας συνοδεύτηκε και από νομοθετικές αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις. Σταδιακά θεσμοθετούνται η μία μετά την άλλη μικρή «ταφόπλακα» στα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα, ενώ δίνονται απλόχερα και άλλα κίνητρα στο κεφάλαιο. Φαινόταν πολύ «λογικό» (και συμφέρον για τις επιχειρήσεις όλων των μεγεθών) να εγκαθιδρυθούν «ευέλικτες μορφές απασχόλησης», εφόσον πολλές χιλιάδες εργαζομένων επρόκειτο υποχρεωτικά να «μπαινοβγαίνουν» σε διαφορετικές και «προσωρινές» δουλειές, διεκδικώντας κατά βάθος και σύμφωνα με τη νέα μεταλλαγμένη τους συνείδηση, όταν έρθουν βολικά τα πράγματα, μια θέση στο «ελληνικό όνειρο»: εύκολο κέρδος με μια «δική μας» δουλειά για απεριόριστη κατανάλωση. Χρειάζεται να θυμίσουμε την ευρύτατη διάδοση του «αεριτζηδισμού» ή της «τρέλας με το Χρηματιστήριο» το 1998-99;

Κάπως έτσι αποδιαιρέθηκαν, διασπάστηκαν και φτώχυναν οι μισθωτοί και «χάθηκε η μπάλα» με την κλοπή των πόρων του δημόσιου ασφαλιστικού και του όποιου προνοιακού συστήματος είχε απομείνει. Σήμερα, όλες οι στατιστικές αποτυπώνουν τις νέες πολυάριθμες, αλλά «αθέατες» ομάδες των εργαζομένων (αλλοδαπών και γηγενών): με το κομμάτι, των μεταφερόμενων νομαδικά στον οικοδομικό, στον κατασκευαστικό, στον αγροτικό και τον τουριστικό τομέα, των ενοικιαζόμενων, των μερικώς απασχολούμενων, των δήθεν αυτοαπασχολούμενων με το κόλπο των συμβάσεων έργου ορισμένου χρόνου (που επεκτείνεται στο δημόσιο τομέα), των εποχικών, των ωρομίσθιων, των εκ περιτροπής, των άμισθων μαθητευόμενων κ.ο.κ. Αν αυτές οι «στρατιές των 600 ευρώ» δεν μπουκνουν ορμητικά στο προσκήνιο, «μαύρα μαντάτα» για όλους μας...